ВЕРОВАЊЕ ВЕРНИКА - СПАШЕНЕ СКУПИНЕ

[Српски – Serbian – صربي]

Мухаммед ибн Салих Ел-Усејмин

Превод

Русмир Чоковић

Ревизија и обрада:

Амра Дацић

Љубица Јовановић

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿عقيدة أهل السنة والجماعة﴾

« باللغة الصربية »

محمد بن صالح العثيمين

ترجمة: روسمير تشوكوفيتش

مراجعة :

عمرة داتسيتش

ليوبيتسا يوفانوفيتس

2015 - 1436

IslamHouse.com

Предговор преводиоца

У име Бога, Милостивог, Самилосног. Нека је хвала Богу Јединомм и нека је спас и мир на оног после којег нема веровесника и на његову породицу, следбенике и другове. А затим...

С обзиром да је резултат исправног веровања исправно деловање, а резултат исправног деловања срећан живот на овом и оном свету и спас од несреће на овом и оном свету, одлучили смо превођењем књиге *Веровање спашене скупине - Акида ехли-суннета вел-џема'ата* са арапског на српски језик допринети и олакшати исправно исламско веровање, темељу на којем почива живот сваког муслимана.

Пре него што почнемо да читамо преведени текст, сматрамо неопходним да се укаже на неке ствари везане за превод и да се објасни неколико појмова да би читање, ишчитавање и проучавање ове књиге, што све препоручујемо, било што плодоносније.

Назив књиге како на арапском тако и на српском, што је у ствари само транскрипција са

арапског језика, захтева објашњење будући да су појмови који су наведени у преводу књиге постали познати арабизми који се користе у круговима оних који се баве читањем исламске литературе. Али њихово значење, како код већине читаоца споменуте литературе тако и код оних који то требају да постану, може бити, није сасвим јасно, па ћемо настојати да укратко објаснимо сваки од појмова.

Арапска реч - *акида* значи веровање, уверење, убеђење, догма, доктрина, учење и односи се на срчано уверење.

Реч - *ехл* значи у контексту објашњења назива наше књиге је: припадници; присталице, следбеници;

Реч - *суннет* у језику значи пут, а под суннетом Божијег посланика, Мухаммеда подразумева се све оно што је он радио или говорио или одобрио.

Реч - *џама'ат* значи скупина, група; друштво, заједница;

Учењак Халил Херас у појашњењу значења ехли-суннет вел-џема'ат каже:

Под суннетом се мисли на пут на којем је био Божији Посланик и његови другови - асхаби пре појаве новотарија - бида'та и различитих изјава, схватања у вери. А реч *џема'ат*, у основи, означава исте оне људе који су се окупили и сложили, а под овим појмом се подразумевају прве генерације ове заједнице - селеф који су били *асхаби* (другови Божијег Посланика) и *таби'ини* (генерација након Посланикових другова) који су се сложили на јасној истини која је дошла у Кур'ану и суннету Божијег посланика, Мухаммеда, нека је над њим спас и мир.[1]

Аутор књиге, уважени учењак Ибн-Усејмин каже:

Ехли-суннет вел-џема'ат су сви они који су на ономе на чему је био Божији посланик, Мухаммед и његови другови (асхаби), од веровања (акиде), речи и дела, и тако су названи због тога што се они тога чврсто придржавају и због тога што су на томе сложни.[2]

Насловили смо књигу са *Веровање спашене скупине,* указујући на то да је ехли-суннет вел-џема'ат

[1] Џем'ијјету ихјаит-турасил-ислами, 1994./14И4. х.г.

[2] Погледај: Меџму'ул-фетава либни 'Усејмин, 1. том, стр. 37.

спашена скупина муслимана, она која се држи изворног Ислама, јер је свакоме јасно да су се муслимани данас поделили на много скупина, свака тврдећи да је на истини и да следи Божију Књигу - Кур'ан и Суннет божијег посланика Мухаммеда, нека је над њим спас и мир.

Међутим, неминовно је да само једна скупина муслимана схвата Ислам на начин како су га схватали Божији Посланик, Мухаммед, и његови другови - асхаби. Поделу, као и одлике, оних муслимана који се придржавају изворног Ислама споменуо је сам Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, када каже:

"Поделили су се Јевреји на седамдесет и једну скупину. А и хришћани су се поделили на седамдесет и две скупине. И ова заједница ће се поделити на седамдесет и три скупине, све ће ићи у Пакао осим једне." Рекли су му: "Која је то скупина, о Божији Посланиче?" Рекао је: "То су они који буду на ономе на чему сам ја данас и моји асхаби." А у другој предаји стоји: 'То је џама'ат"[3]

---

[3] Бележе ибн-Маџе у свом Сунену, Китабул-фитен, Бабу ифтиракил- уммет (бр. 3992 у хадису од Ауфа ибн Малика и бр. 3991. у хадису од Ебу-Хурејре),

Такође је Божији Посланик рекао:

"Непрестано ће до Судњег дана постојати скупина људи из овог уммета (заједнице) која ће бити видно на истини, неће им наштетити онај ко их напусти, нити онај ко им се буде супротстављао."[4]

Из ова два хадиса (говор Божијег посланика), а и других текстова Кур'ана и Суннета видимо да је спашена, помогнута на истини и непоражена скупина међу муслиманима она која ће се придржавати Ислама и схватати га онако како су га схватали Божији посланик, Мухаммед и његови другови, а то су *ехли-суннет вел-џема'ат,* следбеници првих генерација муслимана - *селефа,* оних због којих се данас називају *селефијама,* по онима на које се угледају и на које се позивају у свом исправном веровања - акиди, и ономе што треба да раде – богослужју, лепој нарави - ахлаку, и високој норми понашања - едебу. Видимо да се спашена скупина у

и Ебу-Давуд у свом Сунену, Китабус-сунне, бабу шерхис-сунне (бр. 4596.) и Тирмизи у свом Сунену, Китабуи- Иман, Бабун ма џа'е фи ифтираки хазихии-уммети (бр. 2640. од Ауфа ибн Малика и бр. 2641. од Ибн-Омера), и други. Хадис је веродостојан као што су на то указали учењаци, међу њима и Шејхул-Албани у више својих дела,

[4] Бележе Бухарија и Муслим у својим Сахихима од Муавије ибн Еби Суфјана.

ове четири ствари издваја и одликује над свим осталим скупинама.[5]

Молимо Узвишеног Бога да нас учини да будемо међу онима који су на путу Божијих веровесника и посланика, на путу на којем је био Божији посланик, Мухаммед, нека је над њим спас и мир, и његови асхаби; молимо Га да учини да се окористи свако онај ко буде читао ову књигу, ко је буде учио и проучавао и да награди најлепшом наградом њеног писца и преводиоца и да учини да наш рад буде ради Његовог лица - Он је, уистину, Милостив и Онај који се одазива молби.

Напомене:

Прво: При преводу ове књиге задржао сам се на спомињању делова кур'анских одломака онако како их је споменуо сам аутор, који често каже: "Верујемо да ...", а затим цитира одломак или део кур'анског одломка као доказ за исправност веровања ехли-суннета вел-џама'ата, тако да осим када сам морао због контекста текста да кажем: "Каже Узвишени Бог: ..." или "као што каже Узвишени

[5] Погледај: Фикхул-лбадат од Ибни-'Усејмина, стр. 83-88, Издање Исламског Универзитета Мухаммед ибн Су'уд, 2003./1424. х.г.

Бог..." Нисам се користио са навођењем да се ради о Божијем говору већ сам навео превод значења одломка са курзивом и подебљаним словима.

Друго: При навођењу броја хадиса (говора Божијег посланика) који је споменут у тексту и његовог извора задржао сам се на ономе што је наведено у фуснотама у оригиналу књиге на арапском језику, а нисам самостално проверавао веродостојност бројева, с тврдњом да се споменути хадиси сигурно налазе у споменутим хадиским збиркама.

Треће: На местима за која сам сматрао да требају да се посебно објасне, урадио сам то у фусноти књиге уз назнаку да је то моја лична опаска. То сам означио са (оп. прев.) на крају сваке фусноте у којој сам то урадио.

Четврто: На крају књиге сам навео биографију аутора.

А наша последња молба је: "Нека је хвала Богу, Господару светова и нека је спас и мир над нашим Послаником, Мухаммедом, његовим друговима и свим онима који их буду следили у доброчинству!

Сарајево, **30. јуни 2005.**

Русмир Чоковић

Предговор Уваженог учењака **Абдул-Азиза ибн Абдуллах ибн База**

Нека је хвала Богу Јединим и нека је спас и мир над оним после којег нема веровесника и над његовом породицом, следбеницима и друговима. А затим...

Добио сам на увид резиме исправне акиде који је саставио наш брат, *аллама*[6], уважени учењак Мухаммед ибн Салих ел-'Усејмин и читаву сам је преслушао. Видео сам да је свеобухватна у објашњавању акиде ехли-суннета и џема'ата на тему Божије једноће и Његових имена и својстава и на тему веровања у анђеле, књиге, посланике, судњи дан и у одређење било добро или лоше.

Заиста ју је изврсно саставио, учинео је корисном и споменуо је у њој оно што је потребно студенту и сваком вернику у његовом личном веровању у Бога, Његове анђеле, Његове посланике,

---

6 Учењак у више различитих дисциплина. (оп. прев.)

судњи дан и у одређење било добро или лоше. Он је томе додао и мноштво користи самог веровања које се не могу наћи у многим књигама писаних из исте области.

Нека га Бог награди добрим и нека му повећа знање и упуту и нека учини да се окористимо овом и другим књигама које је написао и нека учини и њега и нас, као и сву осталу нашу браћу предводницима упућених и позивачима Богу с доказом - Он, уистину, све чује и близу је.

Издиктирао:

Абдулазиз ибн Абдуллах бин Баз, зависник Бога, Бог му опростио.

Председник дирекције за научна истраживања, правна питања, позивање и подучавање.

Предговор аутора

У име Бога, Свемилосног, Милостивог.

Захвала припада Богу, Господару светова, а крајњи исход богобојазнима. Нема непријатаљства осим према неправеднима. Сведочим да нема божанства осим Бога, Јединог, који нема судруга, Владара, Истине, и сведочим да је Мухаммед Његов роб и Његов посланик, печат веровесника и предводник богобојазних, нека је Божији мир над њим, његовом породицом и друговима и над свим онима који их буду следили у добру до Судњег дана.

А затим...

Заиста је Бог послао Свог посланика Мухаммеда, нека је над њим Божији спас и мир, са упутом и вером истине као милост световима и пример људима и као доказ против свих Божијих робова. Њиме и оним што му је послао од Књиге и Суннета објаснио је све у чему је добробит за робове, за њихову веру и живот на овом свету а што се тиче исправног веровања - акиде и онога што треба да раде - богослужења, лепе нарави - ахлака и високе норме понашања - едеба. Он је, нека је над њим спас и мир, своју заједницу оставио на јасном белом путу, чија је

ноћ јасна као и дан и са којег не скреће осим онај ко је пропао.

На том путу је била његова заједница, они који су се одазвали Богу и Његовом веровеснику - најбоља створења - асхаби, њихови следбеници и они који су их следили у доброчинству, па су понели његов верозакон и веома чврсто су се држали његовог Суннета у веровању, богослужењу, лепој нарави и лепом понашању па су постали она скупина која ће бити помогнута на истини - неће им штетити онај ко их остави или им се буде супротстављао све док не дође Божија одредба која ће их затећи на тој истини.

А ми се – Богу хвала - њиховим стопама крећемо упућени њиховим животописима који су помогнути Кур'аном и Суннетом, спомињући ово као Божију благодат и објашњавајући оно на чему мора да буде сваки верник.

Молимо Бога Узвишеног, да учврсти нас и нашу браћу муслимане постојаном речју на овом и на оном свету и да нам подари из Своје милости - Он је, уистину Благодаран.

Због важности ове теме и подељености људских страсти о њој волео сам да напишем нашу

акиду, акиду ехли-суннета и џема’ата, а она је веровање у једног Бога, Његове анђеле, Његове књиге, Његове посланике, Судњи дан и у одређење било добро или лоше.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Наша акида (веровање)

Наша акида је веровање у Бога, Његове анђеле, Његове књиге, Његове посланике, Судњи дан и одређење, било добро или лоше.

Веровање у Бога

Верујемо у Божије господарство (рубубијјет), тј. верујемо да је Он једини, уистину, Господар, Створитељ, Владар, Онај који одређује све ствари.

И верујемо у Божију божанственост (улухијјет), тј. верујемо да је Он једино истинско божанство и да је лажно све што се мимо Њега обожава.

И верујемо у Његова имена и својства (есма' ве сифат), тј. верујемо да Он има лепа имена и савршена и узвишена својства.

Верујемо у Његову једноћу у свему набројаном, тј. да Њему нема судруга у Његовом господарству, нити у Његовој божанствености, нити у Његовим именима и својствима.

Узвишени Бог каже:

"Он је Господар небеса и Земље и онога што је између њих, зато само Њега обожавај и у томе буди устрајан. Њему нико није сличан?" (Кур'ан, Марија, 65)

Верујемо да:

"Бог је - нема божанства осим Њега - Живи, Одржитељ! Не обузима Га ни дремеж ни сан! Његово је оно што је на небесима и на Земљи! Нико се не може пред Њим заузимати за некога без допуштења Његовог? Он зна шта ће бити и шта је било пре њих, а од знања о Њему - други знају само оноликио колико Он хоће. Његов курсијј[7] обухвата небеса и Земљу и Њему не дојади одржавање

[7] Курсијј - дословно значи столица, али када се говори о Божијем курсијју онда се под тим подразумева "Место Божијих стопала" како је то рекао Ибн-Аббас а што преноси Ел-Лаликаи у свом „Шерх-Усулил-и'тикад" и Абдуллах ибн Имам Ахмед у свом „Китабус-Сунне" као и други. (оп. прев.)

њихово. Он је Узвишени, Величанствени." (Кур'ан, Ел-Бекаре, 255)

И верујемо да:

***"Он је Бог - нема другог бога осим Њега -* Он је *познавалац невидљивог и видљивог света, Он је, Свемилостан, Милостив! Он је Бог - нема другог бога осим Њега, Владар, Свети, Онај Који је без недостатака, Онај Који сваког обезбеђује, Онај Који над свим бди, Силни, Узвишени, Горди. Слављен нека је Бог, Он је врло високо изнад оних које сматрају Њему равним. Он је Бог, Творац, Онај Који из ничега ствара, Онај Који свему даје облик, Он има најлепша имена. Њега слави оно што је на небесима и на Земљи, Он је Силни, и Мудри.* "** (Кур'ан, Прогонство, 22-24)

И верујемо да Њему припада власт на небесима и на Земљи:

"*Он ствара шта хоће! Он поклања женску децу коме хоће, а коме хоће - мушку, или им даје и мушку и женску, а кога хоће, учини без порода; Он,*

уистину, све зна и све може." (Кур'ан, Договарање, 49-50)

И верујемо да:

"Ништа није као Он! Он све чује и све види. У Њега су кључеви небеса и Земље, Он обиље даје коме хоће, а и ускраћује; Он, уистину, зна све." (Кур'ан, Договарање, 11-12)

И верујемо да:

"На Земљи нема ниједног живог бића, а да га Бог не храни. Он зна где ће које боравити и где ће сахрањено бити. Све то има у Књизи јасној." (Кур'ан, Худ, 6)

И верујемо да:

"У Њега су кључеви свих тајни, само их Он зна, и Он једини зна шта је на копну и шта је у мору, и ниједан лист не отпадне, а да Он за њ не зна; и нема зрна у тминама Земље нити ичег свежег, нити ичег сувог што није у Књизи јасној." (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 59)

И верујемо да:

"Само Бог зна кад ће Смак света да наступи, само Он спушта кишу и само Он зна шта је у материцама, а човек не зна шта ће сутра да заради и не зна човек у којој ће земљи да умре; Бог, уистину, све зна и сви и најмањи детаљи су му познати." (Кур'ан, Локман, 34)

И верујемо да Узвишени Бог, говори с ким хоће, када хоће и како хоће:

"А Бог је уистину с Мојсијем разговарао говором." *(*Кур'ан, Ен-Ниса', 164.)

"И кад Нам је Мојсије дошао у одређено време, и када му је Господар његов казао..." (Кур'ан, Бедеми, 143.)

"Ми смо га са десне стране Тура зовнули и Себи га приближили да чује речи Наше." (Кур'ан, Марија, 52)

И верујемо да:

"Кад би море било мастило да се испишу речи Господара мога, море би пресушило, али не и

речи Господара мога, па и кад бисмо се помогли још једним сличним." (Кур'ан, Пећина, 109)

"***Да су сва стабла на Земљи писаљке, а да се у море, кад пресахне, улије још седам мора, не би се исписале Божије речи; Бог је, уистину, Силан и Мудар".*** (Кур'ан, Локман, 27)

И верујемо да су Његове речи најпотпуније у смислу истинитости објаве и најправедније у смислу прописа и најлепше у смислу говора.

"Речи Господара твога су врхунац истине и правде." (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 115)

"А чије су речи од Божијих речи истинитије?" (Кур'ан, Ен-Ниса', 87)

И верујемо да је Племенити Кур'ан Божији говор којим је истински говорио и који је доставио анђелу Гаврилу, а који је анђео Гаврило затим спустио на срце Божијег посланика Мухаммеда,нека је над њим Божији спас и мир:

"Реци: "Од Господара твога објављује га анђео Гаврило као истину." (Кур'ан, Пчеле, 102)

"И Кур'ан је сигурно објава Господара светова доноси га поверљиви Гаврило* на срце твоје, да опомињеш* на јасном арапском језику." (Кур'ан, Песници, 190-192)

И верујемо да је Бог својим бићем и својствима изнад Својих створења због Његових речи:

"Он је Узвишени, Величанствени." (Кур'ан, Ел-Бекаре, 255)

"И Он је онај коме су потчињени робови изнад којих је; Он је Мудар и Свезнајући." (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 18)

И верујемо да:

"Он је небеса и Земљу за шест временских раздобља створио, а онда се над Арш - Престо узвисио." (Кур'ан, Јона, 3.)

А под Његовим узвишењем на Престо се подразумева Његово узвишење на Престо специфичним узвисивањем достојним Његове величине и узвишености на начин који је познат само Њему.

Верујемо да је Бог са Својим створењима (Божији *ме'ијјет)* док је изнад престола. Он зна њихова стања, чује оно што говоре, види оно што раде, одређује им послове, опскрбљује сиромаха и даје оздрављење болеснима, даје власт коме хоће и узима је ономе коме хоће, узвисује кога хоће и понижава кога хоће, у Његовој руци је свако добро и Он све може. А онај чије је овакво стање истински је са Својим створењима, иако је истински (својим бићем) изнад престола-Арша.

"Ништа није као Он! Он све чује и све види." (Кур'ан, Договарање, 11)

Ми не кажемо као што говоре хулулијје међу џехмијама[8] и други: "Бог је (бићем), са Својим створењима на Земљи" и сматрамо да је онај ко тако каже или неверник или заблудео јер је Бога описао недостатком, оним што Му не доликује.

---

[8] Џехмијје су секта која је добила име по Џехму ибн Сафвану по којем је постала позната, а који је заправо ширио учење Џад ибн Дирхеме. Хулулије су једна од секти џехмија. Погледај: Предговор рецезента на „Шерх усулул-и'тикад" од Ел-Лаликаија. (оп. прев.)

Верујемо у оно чиме нас је Божији Посланик обавестио о Богу, да се Он спушта на земаљско небо у току последње трећине ноћи и тада каже:

"Ко Ме дозива да му се одазовем? Ко од Ме нешто тражи да му дам? Ко Ме моли за опрост да му опростим?"[9]

Верујемо да ће Он доћи на Дан повратка да би пресудио међу Његовим робовима, верујемо у то због Његових речи:

«А не ваља то! Када се Земља у комадиће здроби и када дође Господар твој, а анђели буду све ред до реда, и кад се тог Дана примакне пакао; тада ће се човек сетити - а на шта му је сећање?!" (Кур'ан, Зора, 21-23)

И верујемо да:

"Он ради шта је Њему воља." (Кур'ан, Саввежђа, 16)

[9] Хадис бележе Бухари у свом Сахиху, Китабут-техеџџуд (бр. 1145.) и Муслим у свом Сахиху, Китабус-салатил-мусафлрине (бр. 758.).

Верујемо да се Његова воља састоји из две врсте:

1.Судбинска, којом бива оно што Он хоће а да Њему не мора то бити драго. Она има значење хтења што се види из Његових речи:

"А да је Бог хтео, они се не би међусобно убијали, али Бог ради оно што Он жели." (Кур'ан, Ел- Бекаре, 253)

"Ако Бог хоће да вас остави у заблуди, Он је Господар ваш." (Кур'ан, Худ, 34)

*2.*Шеријатска (верозаконска), којом не мора да се испуни Његова воља, а кад се испуни то је оно што Он воли што се види из Његових речи:

"Бог жели да вам опрости." (Кур'ан, Ен-Ниса', 27)

И верујемо да су обе врсте воље део мудрости, тако да је све што је одредио судбински или оно чиме Га се обожава шеријатски због мудрости и у складу с мудрости свеједно спознали ми нешто од тога или не могли то да спознамо због ограничености наших умова да то схвате. Каже Узвишени Бог:

"Зар Бог није судија најмудрији?!" (Кур'ан, Смоква, 8)

"А ко је од Бога бољи судија народу који чврсто верује?" (Кур'ан, Трпеза, 50)

И верујемо да Бог воли своје штићенике (евлије) и да они воле Њега. Каже Узвишени Бог:

"Реци: 'Ако Бога волите, мене следите, и вас ће Бог волети." (Кур'ан, Имранова породица, 31)

"Па, Бог ће сигурно уместо њих довести људе које Он воли и који Њега воле." (Кур'ан, Трпеза, 54)

"А Бог стрпљиве воли." (Кур'ан, Имранова породица, 146)

"И будите праведни; Бог, заиста праведне воли " (Кур'ан, Ел-Хуџурат, 9)

"И добро чините, Бог, заиста, воли оне који добра дела чине." (Кур'ан, Ел-Бекаре, 195)

Верујемо да Бог воли оно што је прописао од дела и речи и да мрзи оно што је забранио од истих. Каже Узвишени Бог:

"Ако ви будете незахвални, - па, Бог од вас не зависи, али Он није задовољан, ако су робови Његови незахвални, а задовољан је са вама ако будете захвални." (Кур'ан, Скупови, 7)

"Али Богу је било мрзно да иду, па их је задржао, и би им речено: "Седите са онима који седе!" (Кур'ан, Покајање, 46)

И верујемо да је Бог задовољан са онима који верују и раде добра дела. Каже Узвишени Бог:

"Бог је њима задовољан, а и они Њиме. То ће бити за онога који се буде бојао Господара свога." (Кур'ан, Доказ јасни, 8)

И верујемо да је Бог срдит на невернике и друге који су заслужили Његову срџбу. Каже Узвишени Бог:

"Они који о Богу зло мисле - зло нека их снађе и Божија срџба." (Кур'ан, Победа, 6)

"Оне којима се неверство буде милило стићи ће срџба Божија и њих чека патња велика." (Кур'ан, Пчеле, 106)

И верујемо да Бог има лице описано са величанственошћу и племенитости. Каже Узвишени Бог:

"А остаје само Лице Господара твога, Величанствено и Племенито." (Кур'ан, Милостиви, 27)

И верујемо да Бог има две величанствене и племените руке. Каже Узвишени Бог:

"Не, обе руке Његове су отворене, Он удељује колико хоће!" (Кур'ан, Трпеза, 64)

"Они не познају Бога онако како Га треба познавати; а читава Земља ће на Судњем дану у власти Његовој бити, а небеса ће у десници Његовој смотана бити. Хваљен нека је Он и врло високо изнад оних које Њему сматрају равним!" (Кур'ан, Скупови, 67)

И верујемо да Бог има два права ока због Његових речи:

"И гради лађу пред очима Нашим." (Кур'ан, Худ, 37)

И због речи Божијег Посланика, нека је над њим Божији спас и мир:

"Његов застор је светло, кад би га открио, спалио би сјај Његовог лица сва створења на која падне Његов поглед."

Ехли-суннет се сложио да су то два ока што потврђују и речи Божијег Посланика, нека је над њим Божији спас и мир, о Деџџалу:

"Он је уистину ћорав, а ваш Господар заиста није ћорав."[10]

И показао је својом руком ка свом оку.[11]

И верујемо да:

"Погледи до Њега (Бога) не могу допрети, а Он до погледа допире; Он је милостив и Свезнајући." (Кур'ан, Ел-Ен'ан, 103)

И верујемо да ће верници видети свога господара на Судњем дану. Каже Узвишени Бог:

---

[10]Бележи Муслим у свом Сахиху, Китабул-лман (бр. 179.)

[11] Бележи Бухарија у свом Сахих ,Китабул – фитен (бр. 7131.) и Муслим у свом Сахиху, Китабул-фитен(бр. 2933.)

"Тога дана ће нека лица блистава бити у Господара свога ће гледати." (Кур'ан, Смак света, 22-23)

И верујемо да због Његових савршених својстава Богу ништа и нико није сличан. Каже Узвишени Бог:

"Ништа није као Он! Он све чује и све види." (Кур'ан, Договарање, 11)

И верујемо да:

"Не обузима Га ни дремеж ни сан!" (Кур'ан, Ел- Бекаре, 255)

Верујемо да због савршености Његове праведности и због тога што Он није немаран према делима Његових робова, јер их надзире и зна, Он неће никоме неправду учинети.

И верујемо да нема ствари коју Он не може да уради на небесима и на Земљи због савршености:

"Ми смо створили небеса и Земљу и оно што је између њих - за шест временских раздобља, и није Нас опхрвао никакав умор." (Кур'ан, Каф, 38)

И верујемо у све оно што је Бог Себи потврдио и у све оно што Му је потврдио Божији Посланик од имена и својстава, али без две забрањене и крупне ствари:

1. ***Темсил*** - Упоређивање, тј. да се каже језиком или срцем: "Својства Узвишеног Бога су као својства Његових створења."

2. ***Текјиф*** - Каквоћа, тј. да се каже језиком или срцем: "Својства Узвишеног Бога су таква и таква."

Верујемо у непостојање свега онога што је Бог Себи негирао или Му је негирао Божији Посланик, нека је над њим Божији спас и мир, од имена и својстава, и верујемо да та негација у себи садржи потврду савршенства онога што је супротно томе, а о ономе што су Бог и Божији Посланик, прећутали и ми ћутимо и о томе ништа не говоримо.

Сматрамо да је овакав начин веровања нужан, обавезан и неизбежан, јер оно што је Бог Себи потврдио од Његових својстава, или оно што је негирао, је управо онако као што нас је обавестио јер Бог најбоље зна како да о Себи обавести и Он Себе

најбоље познаје и најистинитије и најлепше говори, а робови Га својим знањем не могу обухватити.

А оно што Му је потврдио или негирао Божији Посланик, нека је над њим Божији спас и мир, је онако како нас је обавестио јер је Божији Посланик, најбоље обавестио о свом Господару и од свих људи он о Њему најбоље зна и он је најбоље, најискреније и најречитије створење. Дакле, у говору Узвишеног Бога и говору Божијег Посланика, је знање, искреност и објашњење и нема оправдања за одбацивање тог говора или његово неприхватање.

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

У свему што смо споменули од Божијих својстава, било посебно или уопштено, било да се односи на потвђивање неког својства или на негирање неког својства, при томе се ослањамо на Књигу нашег Господара - Кур'ан или Суннет нашег посланика Мухаммеда, следећи при томе прве генерације муслимана и вође упуте који су дошли после њих.

Сматрамо обавезним разумевање текстова Кур'ана и Суннета у вањском значењу као што сматрамо обавезним да њихово схватање буде како то доликује Богу.

При томе ми се клонимо пута оних који искривљују значење Кур'ана и Суннета и тумаче другачије од онога како је хтео Узвишени Бог и Његов Посланик и пута оних који негирају њихова значења, тј. негирају оно на шта текстови Кур'ана и Суннета јасно упућују. Такође се клонимо пута оних који схватају текстове Кур'ана и Суннета који говоре о Узвишеном Богу, Његовим именима и својствима, тако што упоређују Његова узвишена својства са својствима Његових створења или настоје докучити њихову каквоћу.

Убеђени смо да је истина све што је дошло у књизи нашег Господара - племенитом Кур'ану и Суннету Његовог посланика и да у њима ни на једном месту нема противречности због тога што Узвишени Бог каже:

"А зашто они не размисле о Кур'ану? Да је он од неког другог, а не од Бога, сигурно би у њему

нашли многе противречности." (Кур'ан, Ен-Ниса', 82)

Противречност указује на нетачност једног од делова који се противрече а то је немогуће када су у питању Кур'ан и Суннет.

Ко тврди да у Кур'ану или у Суннету или међу њима има противречности то је само због његове лоше намере и заблуде његовог срца - зато нека се покаје Узвишеном Богу и нека се остави своје заблуде и греха.

А коме се учини да у Кур'ану или у Суннету или међу њима има противречности то је или због мало знања којег има или због његовог слабог схватања или због његовог недовољног размишљања - зато нека трага за знањем и нека се труди да размишља док му истина не постане јасна. Па ако му не постане јасна нека ствар препусти ономе ко је познаје, нека пита и нека отклони од себе оно што му се причињава и нека каже као што кажу они који су у знање добро упућени:

"Ми верујемо у њих, све је од Господара нашег." (Кур'ан, Имранова породица, 7)

И нека зна да нема противречности ни у Кур'ану а ни у Суннету нити међу њима међусобно има противречности.

Веровање у анђеле

И верујемо у Божије анђеле и да су они као што Узвишени Бог каже:

"А анђели су само робови поштовани. Не проговоре док Он не одобри и поступају онако како им Он нареди." (Кур'ан, Веровесници, 26-27)

Узвишени Бог их је створио од светлости, они Му ибадет[12] (богослужење) чине и послушни су Му као што каже Узвишени:

"Не зазиру да Му ибадет чине и не замарају се, хвале Га ноћу и дању, не малаксавају." (Кур'ан, Веровесници, 19-20)

[12] Ибадет је заједничко име за све оно што Бог воли од речи, дела и убеђења. Погледај: Ел-Убудијје од Шејхул-лслама Ибн Тејмије. (оп. прев.) у издању ИК Ес-Сунне.

Узвишени Бог их је заклонио од нас па их не видимо, може се десити да их открије неким Својим робовима. Доказ за то је да је Божији Посланик, нека је над њим Божији спас и мир, видео анђела Гаврила у његовом правом лику са шест стотина крила како је прекрио хоризонт[13]. Анђео Гаврило се Марији приказао у лику лепог мушкарца па му се она обратила и он се њој обратио.[14] Једног дана, када су код њега били његови другови, дошао је Божијем Посланику у лику човека којег нико није познавао, на којем се нису видели знакови путовања, веома беле одеће и веома црне косе, сео је до Божијег Посланика, нека је над њим Божији спас и мир, прислонио је своја колена на колена Божијег Посланика, ставио своје шаке на његова стегна и питао га а Божији Посланик му је одговарао па је на крају обавестио своје другове да је то био анђео Гаврило.[15]

И верујемо да сваки анђео ради оно са чим је задужен;

---

[13] Бележи Бухарија, Китабу бедил-халк (бр. 3232) и Муслим Китабул- Иман (бр.174).

[14] Као што стоји у поглављу Марија, одломак 16-22. (оп. прев.)

[15] Бележи Бухарија у свом Сахиху, Китул-иман (бр. 50.) и Муслим у свом Сахиху, Китабул-Иман (бр. 8.)

Анђео Гаврило је задужен за преношење објаве од Бога ономе коме Бог хоће од својих веровесника и посланика.

Анђео Михаило је задужен за кишу и биљке.

Анђео Рафаило је задужен за дување у рог приликом наступања Судњег дана и приликом проживљења.

Анђео Азраел је задужен за узимање душа приликом смрти.

Анђео брда је задужен за брда.

Анђео Малик је чувар Пакла.

Неки анђели су задужени за ембрионе у материцама, неки за чување људи, неки за писање њихових дела; свака особа има два анђела. Каже Узвишени Бог:

"Кад се двојица (анђела) састану и седну један с десне, а други с леве стране, он не изусти ниједну реч, а да поред њега није Онај који бди." (Кур'ан, Каф, 17-18)

Неки анђели су задужени да испитају човека након његовог закопавања у гроб - доћи ће му два анђела који ће га питати: "Ко је твој Господар? Шта је твоја вера? Ко је твој посланик?" О томе Узвишени Бог каже:

"Бог ће вернике постојаном речју учврстити и на овом и на оном свету, а невернике ће у заблуди оставити; Бог ради оно што хоће." (Кур'ан, Аврам, 27)

Неки анђели су задужени за становнике Раја. Каже Узвишени Бог:

"И анђели ће им улазити на врата свака: „Мир нека је вама, за то што сте стрпљиви били, а дивно ли је најлепше пребивалиште." (Кур'ан, Гром, 22-23)

Божији Посланик, нека је над њим Божији спас и мир, је обавестио да у Бејтул- Мамур[16] сваки дан улази - а у другој предаји да у њему клања -

[16] Бејтул - М'амур је велика кућа на небу - небеска каба, у коју улазе и у којој клањају анђели као што је даље наведено. (оп.прев.)

седамдесет хиљада анђела а затим се у њега никада не врате.[17]

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

Веровање у Књиге

И верујемо да је Бог својим посланицима слао књиге као доказ и пут свим световима, који ће их њима подучити мудрости и очистити их.

И верујемо да је Бог сваком посланику послао књигу јер каже:

"Ми смо посланике Наше с јасним доказима слали и по њима књиге и терезије објављивали, да би људи праведно поступали." (Кур'ан, Гвожђе, 25)

Од ових књига ми познајемо:

---

[17] Бележи Бухарија у свом Сахиху, Китабу бедил-халк (бр. 3207) и Муслим Китабул- Иман (бр.164).

1. **Стари завет** (Тора) који је Бог објавио Мојсију и који је највећа књига која је послана синовима Израеловим. Каже Узвишени Бог:

"***У њему (Тори) је упутство и светло. По њему су Јеврејима судили веровесници, који су били послушни и честити људи, и учени, од којих је тражено да чувају Божију књигу, и они су над њом бдели."*** (Кур'ан, Трпеза, 44)

2. **Нови завет** (Јеванђеље) који је Бог објавио Исусу и који је потврдио и допунио Стари завет. Каже Узвишени Бог:

"И дали смо му (Исусу) Јеванђеље, у коме је упутство и светло, и да потврди Тору, пре њега објављену, у коме је такође било упутство и поука онима који се били богобојазни." (Кур'ан, Трпеза,46)

"И да вам дозволим нешто од онога што вам је било забрањено." (Кур'ан, Имранова породица, 50)

3. **Зебур** који је Бог објавио Давиду.

4. **Сухуфи** - Листови Аврама и Мојсија.

5. **Кур'ан Величанствени** којег је Бог објавио Свом посланику, последњем веровеснику Мухаммеду, нека је над њим Божији спас и мир.

Кур'ан:

"Који је упута људима и јасан доказ правог пута и разликовања добра и зла."(Кур'ан, Ел-Бекара, 185)

Кур'ан:

"Потврђује књиге пре објављене и над њима бди." (Кур'ан, Трпеза, 48)

Узвишени Бог је Кур'аном дерогирао све претходне књиге и обавезао је да ће га чувати од нестанка и искривљавања. Каже Узвишени Бог:

"Ми смо, заиста, Кур'ан објавили и Ми ћемо га, заиста, чувати." (Кур'ан, Ел-Хиџр, 9)

Кур'ан ће остати доказом против свих људи до Судњег дана.

Што се тиче претходних књига оне су биле временски ограничене што се види из објава које су долазиле после а које су дерогирале претходне и

објашњавале шта се у њима десило од искривљавања и измена - оне нису биле сачуване од ове две ствари већ је у њима дошло до искривљавања, додавања и одузимања. Каже Узвишени Бог:

"Има Јевреја који изврћу смисао речима." (Кур'ан, Ен-Ниса',46)

"А тешко онима који својим рукама пишу Књигу, а затим говоре: „Ево, ово је од Бога" - да би за то корист незнатну извукли. И тешко њима због онога што руке њихове пишу и тешко њима што на тај начин зарађују!" (Кур'ан, Ел- Бекаре, 79)

"Реци: „Ко је објавио Књигу коју је донео Мојсије као светло и путоказ људима, коју на листове стављате и показујете, а много и кријете." (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 91)

"Неки од њих увијају језике своје читајући Књигу да бисте ви помислили да је то из Књиге, а то није из Књиге, и говоре: „То је од Бога!" - А то није од Бога, и о Богу свесно лажи говоре. Незамисливо је да човек коме Бог да Књигу и знање и веровесништво - после каже људима „Обожавајте мене мимо Бога!" (Кур'ан, Имранова породица, 78-79)

"О следбеници Књиге, дошао вам је посланик Наш да вам укаже на много шта ви из Књиге кријете. И преко много чега ће и прећи. А од Бога вам долази светлост и Књига јасна којом Бог упућује на путеве спаса оне који настоје да стекну задовољство Његово и изводи их, по вољи Својој, из тмина на светло и на прави пут им указује. Неверници су они који говоре: "Бог је - Месија син Маријин!" (Кур'ан, Трпеза, 15-17)

Веровање у посланике

И верујемо да је Бог послао људима посланике:

"Који су обвесељавали и опомињали да људи после посланика не би никаквог оправдања пред Богом имали. - А Бог је Силан и Мудар." (Кур'ан, Ен-Ниса', 165)

И верујемо да је први посланик Ноа а последњи Мухаммед . Каже Узвишени Бог:

"Ми објављујемо теби као што смо објављивали Нои и веровесницима после њега." (Кур'ан, Ен-Ниса' ,163)

"Мухаммед није родитељ ниједном од ваших људи, него је божији Посланик и последњи веровесник." (Кур'ан, Савезници, 40)

И верујемо да је међу њима најбољи Мухаммед, нека је над њим Божији спас и мир, а затим Аврам, потом Мојсије, па Ноа, па Исус. Њих је одликовао Узвишени Бог када каже:

"Ми смо од веровесника завет њихов узели, и од тебе, и од Ноаа, и од Аврама, и од Мојсијаа, и од Исуса, сина Маријиног - од свих смо чврст завет узели." (Кур'ан, Савезници, 7)

И верујемо да верозакон - шеријат Мухаммеда, нека је над њим Божији спас и мир, потврђује све вредности верозакона осталих посланика јер Узвишени Бог каже:

"Он вам у вери прописује оно што је прописао Нои и оно што објављујемо теби, и оно што смо наредили Авраму и Мојсији и Исусу: Праву

веру исповедајте и у томе се не подвајајте." (Кур'ан, Договарање, 13)

И верујемо да су сви Божији посланици људи, да су створени, да не поседују ништа од значења Божијег господарства (тј. не поседују божанске особине попут стварања нпр). Каже Узвишени Бог о првом међу њима, Нои, мир и спас над њим:

"Ја вам не кажем: Код мене су Божије ризнице' - нити: Мени је позната будућност' - нити кажем: Ја сам анђео. " (Кур'ан, Худ, 31)

Бог је наредио последњем међу њима, Мухаммеду, нека је над њим Божији спас и мир, да каже:

"Ја вама не кажем код мене су Божије ризнице нити: 'Мени је познат невидљиви свет' нити вам кажем: Ја сам анђео.'" (Кур'ан, Еи-Ен'ам, 50)

И наредио му је да каже:

"Ја не могу ни самом себи неку корист прибавити, ни од себе какву штету отклонити осим онога што Бог хоће." (Кур'ан, Бедеми, 188)

И наредио му је да каже:

"Ја нисам у стању да од вас какву штету отклоним нити да неком од вас неку корист прибавим. Реци: „Мене нико од Божије казне не може у заштиту узети; само у Њега ја могу уточиште наћи." (Кур'ан, Ел-Џинн, 21-22)

Верујемо да су сви Божији посланици Божији робови, које је Бог почастио са посланством и које је описао са убудијјетом (тј. рекао је за њих да су робови) поред њиховог великог места и након њихове похвале. Тако о првим међу њима, Нои,спас и мир над њим, каже:

"О, потомци оних које смо са Ноом носили. Он је, доиста, био роб захвални." (Кур'ан, Ноћно путовање, 3)

Узвишени Бог каже о последњем међу њима:

''Нека је узвишен Онај који робу Своме објављује Кур'ан да би световима био опомена.'' (Кур'ан, Ел-Фуркан, 1)

Узвишени Бог каже о осталим посланицима:

"И сети се робова Наших Аврама и Исака и Јакова, све у вери чврстих и далековидних." (Кур'ан, Сад, 45)

"И сети се роба Нашег Давида, чврстог у вери, који се увек Богу обраћао." (Кур'ан, Сад, 17)

"Ми смо Давиду поклонили Соломона, диван је он роб био, и много се кајао." (Кур'ан, Сад, 30)

Узвишени Бог каже о Исусу сину Марије:

"Он је само роб кога смо Ми посланством почастили и примером га за поуку синовима Израеловим учинели." (Кур'ан, Украс, 59)

И верујемо да је Узвишени Бог запечатио посланства са посланством Мухаммеда и да је њега послао као посланика свим људима јер Он каже:

"Реци; О људи, ја сам свима вама Божији Посланик, Његова власт је на небесима и на Земљи, нема другог божанства осим Њега, Он оживљава и усмрћује, и зато верујте у Бога и Посланика Његова, веровесника, који не зна да чита и пише, који верује у Бога и речи Његове; њега следите да бисте на правом путу били.'" (Кур'ан, Бедеми, 158.)

И верујемо да је верозакон Мухаммеда, нека је над њим спас и мир, вера Ислам са којим је Бог задовољан да буде вера Његовим робовима и верујемо да Узвишени Бог неће примити ни од кога другу веру. То зато јер Узвишени Бог каже:

"Богу је права вера једино Ислам." (Кур'ан, Имранова породица, 19)

"Данас сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам Ислам буде вера." (Кур'ан, Трпеза, 3)

"А онај ко жели неку другу веру осим Ислама, неће му се примити, и он ће на оном свету настрадати." (Кур'ан, Имранова породица, 85)

Верујемо да је неверник ко сматра и тврди да је данас нека вера, као што је јеврејство или хришћанство или нека друга, прихватљива код Узвишеног Бога поред Ислама. Ако је такав у основи муслиман тражиће се од њега да се покаје.

Верујемо да је онај ко не верује да је Мухаммед, нека је над њим спас и мир, послан свим људима неверник у све посланике, чак и у оног

посланика за којег тврди да у њега верује и да га следи, јер Узвишени Бог каже:

"Њихов народ није веровао у посланике." (Кур'ан, Песници, 105)

У овом одломку нам Узвишени Бог указује да Ноев народ није веровао у посланике иако пре Ное, није било ниједног посланика.

Каже Узвишени Бог:

"Они који у Бог и у посланике Његове не верују и желе да између Бог и посланика Његових у веровању разлику направе, и говоре: "У неке верујемо, а у неке не верујемо", и желе да између тога некакав став заузму - они су збиља прави неверници; а Ми смо неверницима припремили срамну патњу." (Кур'ан, Ен-Ниса', 50-151)

И верујемо да нема веровесника након Божијег посланика Мухаммеда, нека је над њим спас и мир. Онај ко буде тврдио да му се објављује или таквом поверује - он је неверник јер пориче Божију објаву, Његовог посланика, и оно око чега су муслимани међусобно сложни.

ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

Верујемо да је Божији посланик Мухаммед, нека је над њим Божији спас и мир, имао исправне наследнике — халифе који су га заменили у заједници (муслимана) у погледу знања, мисионарства - да'ве и у власти над муслиманима, као што верујемо да је најбољи међу њима и најпречи да буде наследник - халифа Ебу-Бекр Ес-Сиддик, затим Омер ибн Ел-Хаттаб, потом Осман ибн 'Аффан, па Алија ибн Еби-Талиб, нека је Бог свима њима задовољан.

Тако је Бог одредио да буду по наведеном редоследу наследници - халифе као што је и њихов редослед у верозакону у томе који је од њих бољи. А Узвишеном Богу - не приличи да постави за владара најбоље генерације међу људима уопштено неког човека док је међу њима самим неко бољи од њега и достојнији да буде наследник.

Верујемо да неко од њих, иако је други од њега уопштено бољи, може бити бољи у некој ствари од онога који је од њега уопштено бољи. Међутим, он са тим не заслужује да буде бољи од онога које

уопштено од њега бољи, јер ко је бољи гледа се након узимања у обзир свих страна, а не само неке од њих.

Такође верујемо да је ова заједница - народ, тј. следбеници Божијег посланика Мухаммеда најбоља и најплеменитија заједница код Узвишеног Бога, јер Он каже:

"***Ви сте најбољи народ од свих који се икада појавио: наређујете добро, а забрањујете лоше, и уБога верујете.***" (Кур'ан, Имранова породица, 110)

Верујемо да су у овој заједници најбољи другови Божијег посланика Мухаммеда - асхаби, затим они који су њих следили - таби'ини, затим они који су њих - таби'ине следили и да до Судњег дана неће престати да постоји група људи из ове заједнице која ће бити видно на истини, од Бога помогнута, неће им штетити онај ко их напусти, нити онај ко им се буде супротстављао и од њих се буде разликовао.

Верујемо да су искушења која су се десила међу асхабима десила због њихових различитих схватања ситуације до којих су дошли након дуготрајног разматрања - иџтихада, па ко је од њих погодио у схватању ситуације имаће две награде, а

онај ко је од њих погрешио у схватању ситуације имаће једну награду, а грешка ће му бити опроштена.

Верујемо да морамо да бранимо њихову част, тако да их не спомињемо осим по ономе што им достоји од лепе похвале и да морамо своја срца очистити од замерки, злобе и мржње према било коме од њих, јер Узвишени Бог каже:

"Нису једнаки они међу вама који су удељивали од иметака пре победе и лично се борили - они су на вишем степену од оних који су после удељивали и лично се борили, а Бог је свима обећао Рај." (Кур'ан, Гвожђе, 10)

"Они који после њих долазе - говоре: 'Господару наш, опрости нама и браћи нашој која су нас у вери претекла и не допусти да у срцима нашим буде имало злобе према верницима; Господару наш, ти си, заиста, Благ и Милостив. " (Кур'ан, Прогонство, 10)

Веровање у Судњи дан

И верујемо у Судњи дан. То је последњи дан после којег нема ниједан дан; на њему ће људи бити проживљени да би вечно остали у Рају - Кући вечног уживања или у Паклу - Кући вечне патње.

Верујемо у проживљење, а то је Божије проживљење мртвих након што Рафаило дувне у рог други пут. Каже Узвишени Бог:

"И у рог ће се дувнути, и умреће они на небесима и они на Земљи, остаће само они које буде Бог одабрао; после ће се у рог по други пут дувнути и они ће, одједном, устати и чекати." (Кур'ан, Скупови, 68)

Затим ће људи из својих гробова устати и стати пред Господарем свих светова, боси без обуће, голи без одеће, необрезани. Каже Узвишени Бог:

"Онако како смо вас први пут из ништа створили, тако ћемо вас поново из ништа створити, - то је обећање Наше, Ми смо доиста

способни да то учините." (Кур'ан, Веровесници, 104)

И верујемо у листове на којима су написана сва човекова дела који ће се дати човеку у његову десну руку или иза леђа у његову леву руку. Каже Узвишени Бог:

"А онај коме буде књига његова у десну руку његову дата лако ће рачун положити и својима ће се радостан вратити; а онај коме буде књига његова иза леђа његових дата пропаст ће призивати и у огњу ће горети." (Кур'ан, Цепање, 7-12)

"Сваком човеку ћемо оно што уради о врат привезати, а на Судњем дану ћемо му књигу отворену показати: Читај књигу своју, доста ти је данас то што ћеш свој рачун полагати!'" (Кур'ан, Ноћно путовање, 13-14)

И верујемо у ваге које ће се поставити на Судњем дану тако да се никоме неће неправда нимало учинети. Каже Узвишени Бог:

"Онај ко буде урадио колико трун добра - видеће га, а онај ко уради колико трун зла - видеће га." (Кур'ан, Земљотерс, 7-8)

"Они чија добра дела буду тешка, они ће жеље своје остварити, а они чија добра дела буду лака, они су они који су сами себе упропастили, у Паклу ће вечно боравити, ватра ће им лица пржити и измењених, ружних лица ће у њему остати." (Кур'ан, Верници, 102-104)

"Ко уради добро дело, биће десетоструко награђен, а ко уради лоше дело, биће само према заслузи кажњен, и неће им се учинити неправда." (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 160)

И верујемо у велико заузимање - шефа'ат који је посебан само за Божијег посланика, Мухаммеда који ће се Божијом дозволом код Њега, Узвишеног Бога, заузимати да пресуди међу Његовим робовима, након што их задеси брига и невоља какву не могу да поднесу, па ће отићи Адаму, па Нои, потом Авраму, затим Мојсији, па Исусу док не заврше код Божијег посланика, Мухаммеда.

И верујемо у шефа'ат - заузимање за оне вернике који су ушли у Пакао да ће из њега да изађу,

и овим шефа'атом ће се моћи заузимати како Божији посланик Мухаммед, нека је над њим спас и мир, тако и други веровесници, па и верници и анђели, чак ће Узвишени Бог извести из Пакла вернике без ичијег заузимања својом милошћу и добротом.[18]

И верујемо у хавд - извор Божијег посланика, Мухаммеда, чија је вода бeља од млека, слађа од меда, лепшег мириса од мошуса, његова је дужина месец и његова ширина је месец, његове су посуде по броју и лепоти попут звезда на небу, до њега ће стићи верници из заједнице Мухаммеда, нека је над њим спас и мир, ко са њега попије после тога никада неће ожеднети.[19]

И верујемо у мост - сират постављен преко Пакла преко којег ће прелазити људи зависно од својих дела, тако да ће први, најбољи међу њима проћи преко моста попут муње, затим ће неки проћи попут ветра, потом попут птице, а Божији Посланик, ће стајати на мосту и говориће: „Господару мој, спаси, спаси!" Све док дела робова, тј. људи не буду

---

[18] Бележи Бухарија у свом Сахиху од Ебу-Сеида ел-Худрија, Китабут-Тевхид (бр. 7439.) и Муслим у свом Сахиху, Китабул-Иман (бр. 183.)

[19] Бележи Бухарија у свом Сахиху од Абдуллаха ибн Омера, Китабур-Рикак (бр. 6579 и 6580) и Муслим у свом Сахиху, Кибал- Федаил (бр. 2300. и 2301.)

слаба, па ће пузати, а са стране моста су окачене куке које ће по наредби узети неке људе и бацаће их у Пакао.[20]

И верујемо у све оно што је дошло у Кур'ану и Суннету чиме се описује Судњи дан и стање тога дана. Молимо Бога да нас помогне тада и да нам олакша.

И верујемо у заузимање - шефа'ат Божијег посланика Мухаммеда, за становнике Раја да у њега уђу. Овим заузимањем моћи ће се заузимати само Божији посланик, Мухаммед, нека је над њим Божији спас и мир.

И верујемо у Рај и Пакао.

Рај је место вечног уживања које је Узвишени Бог обећао верницима, богобојазнима; у њему је оно што око није видело, што уво није чуло и што нико не може да замисли од људи. Каже Узвишени Бог:

[20] Бележи Бухарија у свом Сахиху, Китабут-Тевхид (бр. 7439) и Китабур-Рикак (бр.7573.) и Муслим у свом Сахиху, Китабул-Иман (бр, 183. и 195.)

"Нико не зна какве их, као награда за оно што су чинили, скривене радости чекају." (Кур'ан, Падање ничице, 17)

Пакао је место вечне патње које је Узвишени Бог обећао неверницима, неправеднима; у њему је патња каква се не може замислити. Каже Узвишени Бог:

"Ми смо неверницима припремили ватру чији ће их дим са свих страна обухватити; ако замоле помоћ. Помоћи ће им се течношћу попут растопљене ковине која ће им лица испећи. Ужасна ли пића и грозна ли боравишта!" (Кур'ан, Пећина, 29)

Верујемо да и Рај и Пакао сада постоје и да никада неће престати постојати. Каже Узвишени Бог:

"А онога који буде у Бога веровао и добра дела радио - увешће у рајске баште, кроз које реке теку, и вечно и заувек ће у њима остати, дивну ће му опскрбу Бог давати." (Кур'ан, Развод, 11)

"Бог је невернике проклео и за њих Пакао разбуктали припремио, у њему ће вечно и заувек боравити, ни заштитника ни помагача неће

имати. На дан кад се њихова лица у ватри буду превртала, говориће: Камо среће да смо се покоравали Богу и да смо Посланика слушали!" (Кур'ан, Савезници, 64-66)

Сведочимо да ће у Рај ући сваки онај за кога сведоче Кур'ан и Суннет по имену или својству да ће ући у Рај. Тако је дошло сведочење по имену за Ебу-Бекра, Омера, Османа, Алију и друге које је именовао Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, - што се тиче сведочења по својству, тј. да ће онај ко има одређено својство ући у Рај - то је сведочење за сваког верника или богобојазног. Исто тако сведочимо да ће у Пакао ући сваки онај за кога сведоче Кур'ан и Суннет по имену или својству да ће ући у Пакао. Тако је дошло сведочење по имену за Ебу-Лехеба, Амра ибн Лухајја ел-Хузаија и друге. Што се тиче сведочења по својству, тј. да ће онај ко има одређено својство ући у Пакао - то је сведочење за сваког неверника или многобошца или лицемера.

И верујемо у искушење у гробу, а то је испитивање мртвог у његовом гробу о томе ко је његов Господар, шта је његова вера и ко је његов посланик? О томе Узвишени каже:

"Бог ће вернике постојаном речју учврстити и на овом и на оном свету." (Кур'ан, Аврам, 27)

Верник ће тада рећи: „Мој господар је Бог. Моја вера је Ислам. Мој посланик је Мухаммед." А што се тиче неверника и лицемера, он ће рећи: „Не знам. Чуо сам људе како нешто говоре па сам и ја то говорио."

И верујемо да ће верници у својим гробовима уживати. Каже Узвишени Бог:

"Оне којима ће анђели душе узети - а они су чисти, и којима ће говорити: Мир вама! Уђите у Рај због онога што сте радили! " (Кур'ан, Пчеле, 32)

И верујемо да ће неправедни неверници у својим гробовима бити изложени патњи. Каже Узвишени Бог:

"А да ти је видети невернике у смртним мукама, када анђели буду испружили руке своје према њима: Спасите се ако можете! Од сада ћете неиздржљивом казном бити кажњени зато што сте о Богу оно што није истина износили и што сте се према доказима Његовим охоло понашали.'" (Кур'ан, Ел-Ен'ан, 93)

Посланикове изјаве на тему уживања и патње у гробу су многобројне и добро су познате па због тога верник мора да верује у све оно што је дошло у Кур'ану и Суннету од ових невидљивих ствари и да се не противи томе због онога што види на овом свету јер се, уистину, дешавања на оном свету не могу мерити и упоређивати са дешавањима на овом свету због велике разлике међу њима. Молимо Узвишеног Бога да нам буде на помоћи.

Веровање у одредбу - кадер

И верујемо у одредбу - **кадер** била добро или лоше - а она је Божије одређивање свега што је и што бива, а чему је претходило Божије знање и што је у складу са Његовом мудрошћу.

Веровање у одредбу - кадер има четири степена:

Први степен је **знање**, тј. ми верујемо да Узвишени Бог све зна, зна шта и како је било, зна оно

што и како сада постоји и шта и како се дешава, и зна све што ће бити и како ће бити Својим вечним знањем — Његово знање не постаје ново након незнања, тј. он не сазнаје ствари јер их није знао, нити Му се деси да заборави након што је знао.

Други степен је **писање**, тј. ми верујемо да је Узвишени Бог у Плочи помно чуваној - Левхи-Мухфузу записао све што ће бити до Судњег дана. Каже Узвишени Бог:

"Зар не знаш да Бог зна све што је на небу и на Земљи? То је све у Књизи; то је, уистину, Богу лако!" (Кур'ан, Ходочашће, 70)

Трећи степен је **воља**, тј. ми верујемо да је Узвишени Бог хтео све што је на небесима и на Земљи, не може бити ништа осим са Његовом вољом, оно што Он хоће то и буде, а оно што Он неће то и не буде.

Четврти степен је **стварање**, тј. ми верујемо да је Узвишени Бог:

"Створитељ је свега и Он свим управља. У Њега су кључеви небеса и Земље." (Кур'ан, Скупови, 62-63)

Ова четири степена садржавају оно што буде од Узвишеног Бога и оно што буде од робова, тј. људи. Тако да све што људи кажу или ураде или оставе па не ураде познато је Узвишеном Богу, код Њега је записано, Он је то хтео да буде тако и створио га је као што Он каже:

"Ономе од вас који хоће да буде на правом путу, а ви не можете ништа хтети ако то Бог, Господар светова, неће!" (Кур'ан, Престанак сјаја, 28-29)

"А да је Бог хтео, они се не би међусобно убијали, али Бог ради оно што Он жели." (Кур'ан, Ел- Бекаре, 253)

"А да је Бог хтео, они то не би чинили. Зато и њих и њихове измишљотине остави!" (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 137)

"А Бог је створио вас и оно што ви радите." (Кур'ан, Редови, 96)

Међутим, ми и поред тога верујемо да је Узвишени Бог људима дао слободну вољу и моћ, помоћу којих дође до дела човековог. Доказ да људи

имају слободну вољу и своју моћ јесте неколико следећих ствари:

Прво: Речи Узвишеног Бога који каже:

"Ви својим њивама прилазите онако како ви хоћете." (Кур'ан, Ел-Бекара, 223)

"Да су желели да пођу, сигурно би за то припремили оно што је потребно." (Кур'ан, Покајање, 46)

Видимо да је Узвишени Бог у ова два кур'анска одломка потврдио да људи поседују вољу, хтење и жеље.

Друго: Узвишени Бог је неке ствари наредио, а неке забранио људима, тако да кад не би људи имали слободну вољу и сопствену моћ наређивања и забрањивања њима би било ствари које они не би могли да поднесу, тј. да изврше - што мудрост, милост и истинита објава Узвишеног Бога одбацују када Он каже:

"Бог никога не задужује преко могућности његових." (Кур'ан, Ел-Бекара, 286)

Треће: Похвала доброчинитеља на добру које је урадио и прекор онога који је урадио лоше због онога што је урадио, као и награђивање, односно кажњавање сваког од њих за оно што заслужује. Да се оно што човек сам уради не дешава због његове жеље и воље, похвала доброчинитеља на добру које је урадио била би узалудна, а кажњавање онога који је урадио лоше била би неправда, а Бог је чист од тога да Му се припише узалудност и неправда.

Четврто: Бог је послао посланике са следећим циљем:

"Који су обвесељавали и опомињали да људи после посланика не би никаквог оправдања пред Богом имали." (Кур'ан, Ен-Ниса', 165)

Да се оно што човек сам уради не дешава због његове жеље и воље, у слању посланика не би било доказа (нити потребе за слањем посланика).

Пето: Сваки починилац неког дела осећа да он сам нешто чини или не чини без икаквог осећаја присиле, тако устаје и седа, улази и излази, путује или борави у месту пребивалишта чисто зато што он то жели и не осећа да га неко на то присиљава. Заправо, сваки човек прави огромну разлику између тога да

ради нешто што жели и да буде присиљен на то. Ту разлику исто тако прави и верозакон - шеријат па не кажњава онога ко грешком (ненамерно) уради нешто што је везано за право Узвишеног Бога.

Верујемо да грешници немају оправдање за своје грехе и непокорност Узвишеном Богу, јер грешник свој грех чини слободном вољом, без знања да му је Узвишени Бог то одредио, јер нико не зна шта је Бог одредио осим након што се већ деси оно што је одређено као што каже Узвишени Бог:

"Ниједан човек не зна шта ће сутра да заради." (Кур'ан, Локман, 34)

Како да буде исправно доказивање онога који доказује са оним што сам не зна пре него што се деси оно због чега се он оправдава, а Бог је категорично негирао овакво доказивање када каже:

"Многобошци ће говорити: 'Да је Бог хтео, ми не бисмо друге Њему равним сматрали, а ни преци наши, нити бисмо ишта забрањеним учинили.' Тако исто су они пре њих порицали, све док Нашу казну нису искусили. Реци: Имате ли ви какав доказ да нам га изнесете? Ви се само за

претпоставкама поводите и ви само неистину говорите.'" (Кур'ан, Ел-Ен'ан, 148)

Ми кажемо грешнику који се правда одредбом: Зашто не будеш покоран по одредби јер ти је Бог тако прописао, јер нема разлике између тога и грешења уз истовремено непознавање онога што је одређено пре него што то урадиш?

Због тога је Божији Посланик обавестио своје другове да је сваком прописано место у Рају или место у Паклу. На то су они рекли: "Хоћемо ли се на то ослонити и оставити дела?" Па им је рекао Божији Посланик, нека је над њим Божији спас и мир:

"Не, већ радите, свакоме је олакшано оно за шта је створен!"[21]

Исто тако, ми грешнику који доказује и брани своје грешење одредбом кажемо: Када желиш да путујеш за Мекку, а до ње имају два пута, и неко поверљив те обавести да је један од њих опасан и

---

[21] Бележи Бухарија у свом Сахиху, Китабои-Ценаиз (бр. 1362.) и Муслим у свом Сахиху, Китабуи-Кадер (бр.2647.).

тежак, а други безбедан и лак, ти ћеш сигурно изабрати да идеш тим другим путем и није могуће да ћеш кренути првим, опаснијим и тешким путем говорећи: „Он ми је одређен." Јер када би тако урадио био би убрајан у лудаке.

Исто тако му кажемо: Ако би ти се нудила два посла, један од њих са добром и великом платом, ти ћеш у том послу радити без мањкавости, па како онда да себи одабереш за онај свет оно што је мање вредно и да то доказујеш одредбом или судбином.

Рећи ћемо му и следеће: Видимо да кад се разболиш, идеш од лекара до лекара да би се излечио, и да биваш стрпљив при болу операцијске ране и при горчини лекова, па зашто онда не поступаш исто тако када је у питању болест твога срца - грешење и непокорност Узвишеном Богу?

И ми верујемо да се зло не преписује Узвишеном Богу због савршености Његове милости и мудрости. Рекао је Божији Посланик, нека је над њим спас и мир:

"А зло није при Теби (О, Боже)!"[22]

У самом одређењу Узвишеног Бога никада нема никаквог зла нити ичег лошег јер потиче из милости и мудрости, већ је зло и лоше у последицама одређења. Ово зато јер је у кунут-дови[23] којој је подучио свог унука Хасана Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, рекао:

"О Боже, сачувај ме зла онога што си одредио!"[24]

Па је приписао зло ономе што је ордђено. Дакле, видимо да зло у ономе што је последица одређења није чисто зло, већ је оно с једне стране зло, а с друге стране је добро, некада је зло а некада је добро.

---

[22] Бележи Муслим у свом Сахиху, Китабу Салатил-Мусафирирте (бр. 771.)

[23] Кунут-дова је дова или молба која се учи при крају молитве, тј. на њеном последњем стајању након учења Кур'ана, и углавном се учи на витр-намазу. (оп. прев.)

[24] Бележи Ебу-Давуд у свом Сунену, Китабул-витр (бр. 1425.). Тирмизија у свом Џами'у, Ебвабул-витр (бр.464.), Ен-Несаи у свом Сунену, Китабу кијамул-леј! (бр. 1745.). Као и Ибн-Маџе у Сунену, Китабу Икаметис-салах (бр. 1178.)

Тако на пример неред на Земљи у виду суше, болести, сиромаштва и страха су зло с једне стране, међутим, они су добро с друге стране. Каже Узвишени Бог:

"Због онога што људи раде, појавио се неред и на копну и на мору, да им Он да да искусе казну због онога што су урадили, не би ли се поправили." (Кур'ан, Византинци, 41)

Одсецање руке крадљивцу и каменовање прељубника је зло у односу на крадљивца и прељубника које се огледа у одсецању руке и губљењу живота. Међутим, то је добро њима с друге стране, а то је да је у томе њима откуп за грехе тако да им се неће десити да буду кажњени и на овом и на оном свету. Такође, у томе је добро са још једне стране, а то је да се у томе огледа очување иметака, части и порекла људи.

Користи веровања

Ово вредно веровање - акида, која садржава ове велике основе, резултат је многобројних вредних плодова код онога ко је њен носилац.

Тако је плод веровања у Бога и у Његова имена и својства љубав према Богу и Његово величање што неминовно доводи до извршења Његових наредби и нечињење Његових забрана, а извршавањем Божијих наредби и избегавањем Његових забрана достиже се потпуна срећа на овом и на оном свету како за појединца тако и за друштво. Каже Узвишени Бог:

"Ономе ко чини добро, био мушкарац или жена, а верник је, Ми ћемо дати да проживи леп живот и, заиста, ћемо их наградити бољом наградом него што су заслужили." (Кур'ан, Пчеле, 97)

У плодове веровања у анђеле спада

Прво: Знање о величини, снази и моћи њиховог Узвишеног створитеља.

Друго: Захвалност Узвишеном Богу на Његовој помоћи Његовим робовима, јер им је задужио онога ко ће да их штити и да пише њихова дела и друге ствари у којима је за њих корист.

Треће: Љубав према анђелима због тога што стално на савршен начин чине богослужење Узвишеном Богу и траже опроста за вернике.

У плодове веровања у књиге спада

Прво: Знање о Божијој милости и бризи према Његовим робовима, јер је сваком народу послао књигу којом их је упућивао на прави пут.

Друго: Очигледност Божије мудрости јер је у овим књигама прописао оно што одговара сваком

народу. Последња од ових књига је Величанствени Кур'ан који одговара свим створењима, свим временима и свим местима до Судњег дана.

Треће: Захвалност Богу на благодати слања књига.

У плодове веровања у посланике спада

Прво: Знање о Божијој милости и бризи према Његовим робовима, јер им је слао племените посланике да их упуте и покажу прави пут.

Друго: Захвалност Богу на великој благодати слања посланика.

Треће: Љубав према посланицима и њиховом достојанству, стрпљивости и њихово спомињање по лепом како им само и доликује, јер су они Божији посланици и најбољи међу Његовим робовима, испунили су своје наредбе чинећи богослужење своме Господару, достављајући своју посланицу, саветујући и искрено се односећи према Божијим робовима и стрпљивошћу подносећи њихове увреде.

У плодове веровања у Судњи дан спада

Прво: Тежња за покорношћу Узвишеном Богу, желећи награду на том дану, и удаљеност од грешења према Узвишеном Богу, страхујући од казне на том дану.

Друго: Смиреност верника због онога што га је прошло од благодати и уживања на овом свету због онога што очекује од благодати и уживања на оном свету.

У плодове веровања у одредбу спада

Прво: Ослањање на Бога приликом узимања узрока, јер се и узрок и оно што је узроковано дешава по Божијој одредби и Његовом одређењу.

Друго: Спокој, срећа душе и смиреност срца, јер када човек зна да је све по Божијем одређењу и да мора да се неминовно деси, смири се душа и слегне се срце и буде се задовољан одређењем Господара тако да нема никога ко лепше живи и ко је спокојније

душе и веће сталожености срца од онога који верује у одредбу.

Треће: Отклањање од себе самодопадања приликом постизања жељеног циља, јер је постизање циља благодат Узвишеног Бога коју је одредио да се оствари циљ као резултат исправних узрока. Због тога се захваљује Узвишеном Богу и оставља се самодопадање.

Четврто: Отклањање од себе нестрпљивости, мрзовоље, узнемирености и забринутости приликом непостизања жељеног циља и када се деси нежељено, јер се то десило због одређења Узвишеног Бога коме припада власт на небесима и на Земљи и морало се тако десити, па се треба стрпети на томе и очекивати награду. На ово је указао Узвишени Бог када каже:

"Не деси се на Земљи или вама недаћа, а која није, пре него што је дамо, записана у Књизи, - то је Богу, уистину, лако" (Кур'ан, Гвожђе, 22)

Молимо Узвишеног Бога да нас учврсти на овом веровању - акиди и да учини да се на нама остваре њени плодови и да према нама повећа своју благодат, да не допусти да наша срца скрену након

што нас је упутио, и да нас обаспе Својом милошћу - Он је, уистину, Благодаран.

Нека је хвала Богу, Господару свих светова и нека је спас и мир над нашим Послаником, Мухаммедом, његовим друговима и свима онима који их буду следили у доброчинству.

Написао:

Мухаммед ибн Салих ел-'Усејмин, **30. шеввала 1404. х.г.**

У име Аллаха Милостивог Самилосног

Биографија аутора

Има ли неко од нас а да није чуо за учењака Ибн- 'Усејмина? Он је онај чије је знање дошло до свих хоризоната и чију величину су многи посведочили.

Будући да је биографија овог као и других исламских учењака који су били искрени и који су ишли стопама добрих претходика - селефус-салиха имански подстрек да се на њих угледамо, да их следимо и да се окористимо њиховим предавањима која су украшавала њихове животе, покушали смо на кратак начин да представимо животопис овог великог и засигурно једног од највећих и најутицајнијих учењака савременог доба.

Учењак Мухаммед ибн Салих Ел-'Усејмин је цењени учењак, уважени одгајатељ и леп пример у знању, скромности, искрености, оданости вери, понизности, побожности и издавању правних мишљења.

Био је учењак у тефсиру[25], акиди, фикху[26], сири[27], усули фикху, граматици арапског језика и осталих исламских наука.

Био је учењак, позивач ка Богу са доказима, онај чијим су се знањем окористили муслимани свих

[25] Тефсир је наука који се бави појашњавањем одломака из Кур'ана при томе се ослањајући на сами текст Кур'ана, суннета или говора асхаба.

[26] Фикх је исламска правна наука, с тим да је од других правних наука разликује то што она регулише и правила ибадета - исламског обредословља.

[27] Сира-животопис Божијег посланика Мухаммеда.

делова исламског света и онај око чије љубави, вредности и високом степену су се сложила срца.

Учењак «аллама» Мухаммед ибн Салих Ел-'Усејмин је човек чија је смрт губитак за целу земљу и исламски свет - Бог да му се смилује и да га уведе у високи Фирдевс[28] са онима које је Бог обасуо својим благодатима који су били веровесници и учењаци, они који су изгубили животе на Божијем путу и добри људи - а дивно ли је то друштво.

Порекло и рођење

Његово пуно име је Ебу-Абдуллах Мухаммед ибн Салих ибн Мухаммед ибн Суфејман ибн Абдуррахман Ел-'Усеимин Ел-Вухејби Ет-Темими. Рођен је у ноћи 27. рамазана 1347. х.г. у граду 'Унејзи, једном од градова покраине Касим у Краљевини Саудијској Арабији.

Како је учио?

Ибн-'Усејмин је учио Кур'ан пред Абдуррахманом ибн Сулејман Ед-Дамигијем, његовим дедом са мајчине стране. Потом је учио да пише, мало је учио књижевност и математику па се

[28] Баште Фиревса – најузвишенији део у Рају.

уписао у школу. Кур'ан, као и скраћена дела из хадиса[29] и фикха, напамет је научио у раној младости.

Учењак Абдуррахман Ибн Насир Ес-Са'ди је задуживао своје старије ученике да подучавају почетнике. Међу тим старијим ученицима био је и учењак Мухаммед ибн Абдул-Азиз који је почео подучавати Ибн-'Усејмина.

Након што је научио шта је требало да научи из акиде, фикха и арапске граматике сео је у кружоок - халку свог учитеља Абдуррахмана ибн Насира Ес-Са'дија па је пред њим учио тефсир, хадис, акиду, фикх, усул фикх, наследно право и граматику арапског језика.

Сматра се да је његов први стварни учитељ од чијег се обилног знања нарочито окористио учењак Абдуррахман Ес-Са'ди, чији је програм, темељитост, слеђење доказа и начин подучавања на њега посебно утицао. Ес-Са'ди је препознао у младом Ибн-'Усејмину изванредност, надареност, бистрину ума, брзину закључивања па му је придавао посебну

[29] Хадис је исламска наука која се бави изучавањем свега онога што је Посланик Мухаммед, урадио, рекао, ћутњом одобрио и изучавањем свих његових особина.

пажњу па га је подстакао да држи предавања док је још био ученик у његовом кружооку.

Ибн-'Усејмин је пред учењаком Абдуррахманом ибн Али ибн Авданом учио наследно право док је овај био судија у Унејзи.

Док је учењак Абдурреззак Ел-Афифи био у Унејзи, Ибн-'Усејмин је пред њим учио арапску граматику (нахв) и речитост (белагу).

Кад се отворио научни институт у Ријаду неки пријатељи су му саветовали да се ту упише, па је тражио за то допуштење од свог учитеља Абдуррахмана Ес-Са'дија што му је он допустио након чега се он уписао на поменути институт 1372.х.г. Успешно је завршио учење на институту у току две године и за то време се окористио оним учењацима који су били предавачи и професори на институту у то време, а међу којима су били учењак аллама Мухаммед Ел-Емин Еш-Шенкити, учењак Абдул-Азиз ибн Насир Решид, учењак Адбуррахман Ел-Ефрики и други.

Повезао се и са учењаком алламом Абдулазизом ибн Абдуллах бин Базом па је пред њим учио Сахих Бухарије и нека дела шејхул-ислама Ибн-

Тејмијје. Од учењака Бин База се посебно окористио када је у питању хадиска наука и ставови учењака различитих правних школа у фикху и како да се гледа на њихове различите ставове и како да се изабере тачан одговор. Бин Баз се сматра његовим другим учитељем који је утицао на његово разумевање и који је највише утицао на њега.

Када је завршио научни институт наставио је са школовањем на Исламском универзитету Мухаммед ибн Сауд у Ријаду да би на крају добио универзитетску диплому.

Научно деловање и ангажман

Ибн-'Усејмин је 1370. х.г. почео да држи предавања у Великој џамији у Унејзи док је његов учитељ Абдуррахман Ес-Са'ди био жив. Када је завршио научни институт у Ријаду одређен је за предавача на научном институту у Унејзи, 1374. х.г.

Године 1376. по Хиџри умро је његов учитељ Абдуррахман Ес-Са'ди па је он после њега постављен за Имама Велике џамије у Унејзи, за њеног говорника и предавача у народној библиотеци која је припадала Великој џамији а коју је 1359. х.г. основао његов учитељ.

Када се број ученика повећао и када библиотека више није била довољна почео је да држи предавања у самој џамији. Код њега су се окупили многобројни ученици из саме Краљевине као и ученици из иностранства тако да је њихов број надмашивао стотине. Ови ученици су долазили ради научних предавања где су учили а нису долазили као пуки слушаоци. Ибн-'Усејмин је у овој џамији био предводник молитве и говорник све док није умро, да му се Бог смилује.

Остао је да предаје на научном институту у Унејзи све до 1398. х.г. а при крају овог периода био је члан комисије за планове и програме научних института при Исламском универзитету Мухаммед Ибн Сауд па је написао неколико школских програма.

Био је редовни професор на огранку Исламског универзитета Мухаммед Ибн Сауд у Касиму, на факултету Шеријата и Усули-дина од Школске 1398-99 х.г. па до своје смрти.

У мекканском и мединском храму је држао предавања за време ходочашћа, рамазана и за време летних распуста.

Учествовао је у раду бројних стручних научних комисија унутар Краљевине Саудијске Арабије.

Ступао је у вези са бројним научним скуповима унутар Краљевине а и у иностранству и то телефонским путем.

Постављен је за преседника Удружења за учење Кур'ана напамет у Унејзи од самог оснивања удружења 1405. х.г. и на том месту је остао до своје смрти.

Био је члан Научог већа Исламског универзитета Мухаммед ибн Сауд за две школске године 1398-99 и 1399-1400. х.г.

Био је члан Већа верозаконског факултета и факултета усулу дина на огранку споменутог универзитета у Касиму и председник на одсеку за акиду на истом огранку.

Од 1407. х.г. па до своје смрти био је члан Комитета великих учењака - Хеј'ету Кибарил-улема Краљевине Саудијске Арабије.

Без обзира на његове огромне задатке и послове и његову велику одговорност и дању и ноћу, кад је био на путу или код куће, онда када је био здрав и болестан настојао је да користи људима подучавањем, издавањем правних мишљења и у извршавању њихових потреба. Бог да му се смилује.

Као што је обавезивао себе да присуствује научним сусретима и корисним редовним организованим скуповима, такође је договарао редовне недељне сусрете са судијама покрајине Касим, са члановима комитета за наређивање добра и забрањивања зла у Унејзи, са говорницима у Унејзи, са својим старијим ученицима, са студентима студентског дома, са члановима управе Удружења за учење Кур'ана напамет и са одговорним у Оделу за акиду при огранку Исламског универзитета Мухамед Ибн Сауд у Касиму. Такође заказивао би сусрете са обичним људима у својој кући недељно, и у његовој џамији месечно, као и годишње сусрете који су се редовно одржавали ван његовог града тако да му је живот био украшен давањем, активностима и радом - у његовом животу било је пуно благодати где год би био као у обилној киши која падне са неба и буде много корисна.

Године 1414. По Хиџри је добио Високу награду краља Фејсала за допринос исламу. За разлоге доделе награде комисија је набројала следеће:

Прво: Украшеност лепим понашањем уважених учењака од којих је најистакнутија побожност, широкогрудност, преношење истине, рад за добробит муслимана и искрен однос и саветовање како уважених и угледних тако и обичних муслимана.

Друго: Научна предавања, правна мишљења и писана дела од којих су се многи окористили.

Треће: Присуствовање многим корисним сусретима у различитим деловима краљевине.

Четврто: Корист коју је дао учествујући на великим исламским конгресима.

Пето: Слеђење препознатљивог метода при позивању у Божију веру, мудрошћу и лепом расправом и давање живог примера пута добрих претходника селефус-салиха у размишљању и начину живљења.

Имао је огромно верозаконско знање и цео свој живот настојао је да проведе у знању, његовом учењу

па га је одатле настојао и да га шири међу људима држећи се веродостојног доказа и исправног објашњења као што је колико је год могао настојао да у свом убеђењу својим знањем, делом, позивањем у веру и начином живота буде на ономе на чему су биле исправне генерације - селефус-салиха тако да су његова научна дела и начин позивања у веру били на том исправном правцу.

Узвишени Бог му је дао велику способност у схватању, разумевању и кориштењу одломака из Кур'ана и Пoсланиковог говора за појачавање доказа и извлачење из њих прописа и користи. С те стране је био учењак - алим за којег нема сумње да је поседовао обилно знање и прецизност приликом извлачење користи и прописа, да је његов фикх - разумевање било широко и да је познавао тајне арапског језика и његове речитости.

Свој живот је провео у подучавању, одгоју, издавању правних мишљења, истраживањима, рецензијама. Много се залагао и трудио и није себи давао времена за одмор. Чак и када би ишао пешке од своје куће до џамије и из ње се враћао људи би га чекали и ишли са њим испитујући га на што би им он одговарао и давао мишљења а они би то записивали.

Ибн-'Усејмин је имао изврстан и јединствен начин подучавања. Постављао би питања и правио расправе да би се усадила чврстина у душама његових ученика. Држао би предавања жустро и енергично, са великом мотивацијом - пролазили би и сати а он би држао предавања и издавао правна мишљења да то никоме не буде имало досадно и мрско. Заправо, то би било са уживањем и жудњом за ширењем знања и приближавању тог знања људима.

Његов труд и научна жустрина су се концентрисали на следеће:

Држање предавања од 1370. х.г. до задње ноћи рамазана 1421. х.г. што је више од педесет година укупно. У својој џамији у Унејзи је држао предавање сваки дан;

Држао је предавања у мекканском и мединском храму у сезонама ходочашћа, рамазана и летних распуста;

Предавао је на Исламском универзитету Мухаммед ибн Сауд;

Преко телефона је држао предавања унутар Краљевине и у иностранству преко исламских центара;

Где год би отишао у посету унутар Краљевине одржао би предавање у тамошњој џамији;

Придавао је велику пажњу мотивисајућим вазовима и стално би понављао кур'ански одломак: **"И знајте да ће те се с Њим срести"** и говорио би: "Тако ми Бога, да су нам срца жива ова би реч деловала на наша срца."

Водио је бригу о ученицима и студентима и о томе како да их упути на оно што ће да им користи и на начин како да их усмери, био је стрпљив у њиховом подучавању и на њиховим многобројним питањима;

Држао је говор у својој џамији у Унејзи, а његов се говор одликовао објашњавањем прописа из богослужења и међуљудских односа, говору о актуелним догађајима и празницима;

Договарао је редовне недељне, месечне и годишње сусрете;

Прецезирао је правна мишљења за које је Бог одредио да их људи прихвате, тако да би им се душе смириле због његових одабраних мишљења;

Објављивао је и ширио је своје знање преко медија као што је радио и новине, и преко касета са његовим предавањима, едукативним програмима преко познате радио-станице „Нур алед-дерб" и преко других радио станица;

И на крају, уложио је велике напоре и настојања у писању многобројних вредних дела у виду књига, брошура и коментара Сажетака - метнова. Број од више од деведесет књига и брошура је дошао до свих крајева света, а не смемо да заборавимо ни вредно научно благо које је сачувано на аудио касетама на којима су хиљаде сати његових предавања. Узвишени Бог је заиста у животу овог уваженог учењака дао благодати. Молимо Узвишеног Бога да сваки корак који је он учинео у својим корисним напорима стави и учини тешким на ваги његових добрих дела на Судњем дану.

Добротворна установа учењака Мухаммед ибн Салих Ел-'Усејмина која је основана 1422. х.г. је узела

за свој задатак бригу о овој вредној оставштини у аудио материјалу.

Врлине и својства

Учењак Ибн-'Усејмин је био добар узор и живи пример. Његово се знање није истицало само у предавањима која је држао својим ученицима и студентима, већ је био пример у знању, понизности, благости, скромности и високој норми понашања - ахлака.

Одликовао се благошћу, стрпљивошћу, издржљивошћу и марљивошћу у стицању знања, подучавању, планирању свог времена и настојању да максимално искористи сваки тренутак у свом животу. Био је далеко од беспосличарења. Био је врхунске понизности, лепог понашања и похвалних својстава. Када би био међу људима био би насмејаног лица, остављао би трага на њих и уносио је радост у њихова срца. На њему се видело да је срећан док држи предавања. Бог да му се смилује.

Био је пажљив и обазрив са омладином, слушао је шта говоре и водио је са њима научне расправе, држао им је поучна предавања, обраћао им

се благо, нежно и убедљиво. Настојао је да примени Суннет у свим аспектима свог живота.

Од његове предострожности је било и то да је много пазио на правна мишљења које је издавао, није журио да изда мишљење док му не буде јасан доказ, а када би му се нешто учинело тежим везаним за мишљење рекао би: „Сачекај док добро размислим о твом питању" и на сличан начин што указује на то да је био предострожан, да је тежио да буде тачан и прецизан у питањима из фикха.

Није жалио уложени труд на пољу ширења знања што се види и из чињенице да је док је био на путу за Сједињене државе због лечења у смртној болести на месец дана пре своје смрти правио план за предавања у Исламским центрима и састајао се са групама муслимана из Сједињених држава, држао им је предавања, давао им савете и предводио их је на џума-молитви (заједничкој молитви обавезној за мушкарце петком).

Водио је велику бригу о стању муслимана, од Истока до Запада. Након свог повратка са лечења из Сједињених држава, тешка болест га није спречила у

томе да држи предавања у мекканском храму све до неколико дана пред своју смрт.

Умро је у својој болести стрпљиве, задовољне и суздржане душе у погледу онога што му је Бог одредио. Дао је људима леп живи пример како да се верник опходи са смртоносном болести. Молимо Узвишеног Бога да његова болест њему буде узроком повећања степене код Господара светова.

Саслушавао би проблеме људи и помагао им у решавању њихових проблема колико је год могао и за те ствари је био одредио време сваки дан да би дочекао оне који су му због тога долазили. Он би сам помагао добротворне и удружења за учење Кур'ана напамет. Узвишени Бог га је био упутио на сва врата чињења добра и онога што је од користи људима па је и био у праву у вези са оснивањем Добротворне установе Ибн Усејмин, а то је Божија благодат коју о даје ономе коме он хоће.

Смрт

Мало пре заласка сунца у среду, петнаестог Шеввала 1421. х.г., из Џидде исламски свет ожалостила је вест о смрти учењака алламе Мухеммеда ибн Салиха Ел- 'Усејмина, чију је смрт

осетила свака кућа у сваком граду и селу. Људи су почели једни другима изражавати саучешће у џамијама и на трговима. Свако је саосећао и недаћа која је била његова лична попраћена је од свих. Неки су се чудили тој величини, високом месту и великој љубави људи и жена, старих и младих, према овом уваженом учењаку. Новински наслови и чланци у унутрашњости земље и у иностранству били су пуни туге и жалости због растанка са овим цењеним учењаком, чија је смрт губитак за све муслимане. Бог да му се смилује.

У четвртак, шеснаестог шеввала 1421. х.г., у мекканском храму његову џеназу је клањало на хиљаде људи који су његово тело отпратили у неописиво огромном броју до гроба. Сутрадан, након џума-молитве спровела се и џеназа у одсутности у свим градовима Краљевине и у иностранству, чији број присутних не зна осим њихов Створитељ. Сахрањен је у Мекки, Бог да му се смилује.

Да срца људи неког заволе је велика Божија благодат и почаст коју даје ономе коме Он хоће од Својих робова, а сви су га волели и прихватали. Понизно молимо Узвишеног Бога да наш учењак буде од оних за које је Божији Посланик рекао: „Уистину,

када Бог заволи неког роба Он позове анђела Гаврила и каже му: Бог заиста воли тог и тог па га и ти воли!' Па га и анђео Гаврило заволи а онда позове становнике неба и каже им: 'Уистину, Бог воли тога и тога па га и ви волите!' Па га они заволе, а затим то прихвате и становници Земље.“

Учењак је иза себе оставио пет синова: Абдуллаха, Абдуррахмана, Ибрахима, Абдул-Азиза и Абдуррахима, Аллах им дао свако добро.

Сви муслимани су његовом смрћу засигурно изгубили вредно знање једног од највреднијих учењака и једног од најбољих људи међу њима, онога који нас је у свом богослужењу, животу, ширењу знања и кориштењу другим људима подсећао на исправне претходнике - селефу салих.

Молимо Узвишеног Бога да се нашем учењаку смилује, да га настани у рајским пространствима, да му опрости и да га награди за све оно што је учинио за муслимане а да муслиманима његов губитак надокнади добром.

Нека је хвала Богу на Његовој одредби и одређењу. Ми смо Божији и Њему се враћамо. Нека је спас и мир над нашим послаником Мухаммедом

његовом породицом, његовим следбеницима и свим онима који их буду следили у доброчинству до Судњег дана.